

31991L0676

L 375/1

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

31.12.1991

DIRECTIVA CONSILIULUI
din 12 decembrie 1991
privind protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole
(91/676/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 130s,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽²⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,

întrucât conținutul de nitrați în apă în anumite regiuni ale statelor membre este în creștere și atinge deja un nivel ridicat în raport cu normele stabilite de Directiva 75/440/CEE a Consiliului din 16 iunie 1975 privind cerințele de calitate pentru apa de suprafață destinată preparării apei potabile în statele membre ⁽⁴⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva 79/869/CEE ⁽⁵⁾, și Directiva 80/778/CEE a Consiliului din 15 iulie 1980 privind calitatea apei destinate consumului uman ⁽⁶⁾, astfel cum a fost modificată prin Actul de aderare din 1985;

întrucât al patrulea Program de acțiune al Comunităților Europene în domeniul mediului ⁽⁷⁾ indică intenția Comisiei de a prezenta o propunere de directivă privind combaterea poluării apelor rezultată din împrăștierea îngrășămintelor pe câmp sau din evacuarea efluenților de la complexe zootehnice și din utilizarea excesivă a îngrășămintelor, precum și reducerea acestei poluări;

întrucât se indică în Cartea verde a Comisiei, intitulată „Perspective ale politicii agricole comune”, care definește reforma politicii agricole comune, că utilizarea îngrășămintelor și a gunoiului de grajd cu conținut de azot este necesară agriculturii Comunității, dar că utilizarea excesivă a îngrășămintelor constituie un pericol pentru mediu; întrucât este necesar să se ia măsuri comune pentru rezolvarea problemelor care decurg din creșterea intensivă a animalelor și întrucât politica agricolă trebuie să țină seama mai mult de politica în domeniul mediului;

întrucât Rezoluția Consiliului din 28 iunie 1988 privind protecția Mării Nordului și a altor ape ale Comunității ⁽⁸⁾ invită Comisia să prezinte propuneri de măsuri comunitare;

întrucât nitrații de origine agricolă sunt cauza principală a poluării care provine din surse difuze și afectează apele Comunității;

⁽¹⁾ JO C 54, 3.3.1989, p. 4, JO C 51, 2.3.1990, p. 12.

⁽²⁾ JO C 158, 26.6.1989, p. 487.

⁽³⁾ JO C 159, 26.6.1989, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 194, 25.7.1975, p. 26.

⁽⁵⁾ JO L 271, 29.10.1979, p. 44.

⁽⁶⁾ JO L 229, 30.8.1980, p. 11.

⁽⁷⁾ JO C 328, 7.12.1987, p. 1.

⁽⁸⁾ JO C 209, 9.8.1988, p. 3.

întrucât este necesar, prin urmare, să se reducă poluarea directă sau indirectă a apelor cu nitrații care provin din agricultură și să se prevină răspândirea lor, pentru a proteja sănătatea umană, resursele vii, ecosistemele acvatice și pentru a garanta alte utilizări legitime ale apelor; întrucât, în acest scop, este necesar să se ia măsuri privind stocarea și împrăștierea pe soluri a compușilor azotați și privind anumite practici de gestionare a terenurilor;

întrucât poluarea apelor cu nitrați într-un stat membru poate afecta apele celorlalte state membre și întrucât este așadar necesară o acțiune la nivel comunitar în conformitate cu articolul 130r;

întrucât statele membre, încurajând bunele practici agricole, pot asigura în viitor un anumit nivel de protecție a tuturor apelor împotriva poluării;

întrucât este necesar să se prevadă o protecție specială pentru anumite zone ale căror bazine de vărsare alimentează ape care ar putea fi poluate cu compuși azotați;

întrucât este necesar ca statele membre să definească zonele vulnerabile, să elaboreze și să pună în aplicare programe de acțiune care vizează reducerea poluării apelor cu compuși azotați în aceste zone;

întrucât astfel de programe trebuie să cuprindă măsuri care vizează limitarea împrăștierei pe soluri a oricărui îngrășământ care conține azot și, îndeosebi, să fixeze limitele specifice pentru împrăștierea efluenților de la complexe zootehnice;

întrucât este necesar, pentru asigurarea eficacității acțiunilor, să se supravegheze calitatea apelor și să se aplice metode de referință pentru dozările compușilor azotați;

întrucât se admite că condițiile hidrogeologice din anumite state membre sunt de așa natură încât vor fi probabil necesari mulți ani pentru ca măsurile de protecție să ducă la o îmbunătățire a calității apelor;

întrucât este necesar să se instituie un comitet însărcinat să sprijine Comisia în aplicarea prezentei directive și în adaptarea sa la progresul științific și tehnic;

întrucât statele membre trebuie să întocmească și să prezinte Comisiei rapoarte cu privire la aplicarea prezentei directive;

întrucât Comisia trebuie să raporteze periodic cu privire la aplicarea prezentei directive de către statele membre,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiectivul prezentei directive este de:

- a reduce poluarea apelor provocată sau indusă de nitrații proveniți din surse agricole;
- a preveni orice nouă poluare de acest tip.

Articolul 2

În sensul prezentei directive:

- (a) „ape subterane” înseamnă toate apele care se găsesc sub suprafața solului în zona de saturație și care sunt în contact cu solul sau subsolul;
- (b) „ape dulci” înseamnă apele care se prezintă în stare naturală cu un slab conținut de săruri și, în general, sunt considerate ca putând fi captate și tratate în vederea producerii de apă potabilă;
- (c) „compus azotat” înseamnă orice substanță care conține azot, cu excepția azotului molecular gazos;
- (d) „animale” înseamnă toate animalele crescute în scopuri de exploatare sau în scopuri lucrative;
- (e) „fertilizant” înseamnă orice substanță care conține unul sau mai mulți compuși azotați împrăștiați pe soluri pentru a ameliora creșterea vegetației, inclusiv efluenții de la complexe zootehnice, reziduurile de la crescătoriile piscicole și nămolul de epurare;
- (f) „îngrășământ chimic” înseamnă orice fertilizant fabricat după un procedeu industrial;
- (g) „efluent de la complexe zootehnice” înseamnă dejecțiile animale sau un amestec de paie și de dejecții animale, chiar dacă au suferit o transformare;
- (h) „împrăștiere” înseamnă îmbunătățirea solului cu materii prin aruncare la suprafața solului, injectare, îngropare sau amestecare cu straturile superficiale ale solului;
- (i) „eutrofizare” înseamnă îmbogățirea apei cu compuși azotați, provocând o dezvoltare accelerată a algelor și a vegetalelor din specii superioare care perturbă echilibrul organismelor prezente în apă și care antrenează o degradare a calității apei respective;
- (j) „poluare” înseamnă evacuarea compușilor azotați din surse agricole în mediul acvatic, direct sau indirect, cu consecințe de natură să pună în pericol sănătatea umană, să dăuneze resurselor vii și sistemului ecologic acvatic, să afecteze domeniul de agrement sau să stingherească alte utilizări legitime ale apelor;
- (k) „zonă vulnerabilă” înseamnă terenurile desemnate în conformitate cu articolul 3 alineatul (2).

Articolul 3

(1) Apele afectate de poluare și cele care ar putea fi afectate, dacă nu se iau măsurile prevăzute la articolul 5, sunt definite de statele membre în funcție de criteriile fixate la anexa I.

(2) În termen de doi ani de la data notificării prezentei directive, statele membre desemnează ca zone vulnerabile toate zonele cunoscute de pe teritoriul lor care alimentează apele definite în conformitate cu alineatul (1) și care contribuie la poluare. Statele membre notifică această desemnare inițială Comisiei în termen de șase luni.

(3) Atunci când apele definite de un stat membru în conformitate cu alineatul (1) sunt afectate de poluarea apelor unui alt stat membru care sunt drenate direct sau indirect, statul membru ale cărui ape sunt atinse de poluare poate notifica faptele celui alt stat membru, precum și Comisiei.

Statele membre respective organizează, eventual împreună cu Comisia, concertarea necesară pentru identificarea surselor poluării și a măsurilor care trebuie luate în favoarea apelor poluate, pentru a le asigura conformitatea cu prezenta directivă.

(4) Statele membre reexaminează și, dacă este necesar, revizuiesc sau completează în timp util, cel puțin o dată la patru ani, lista cu zonele vulnerabile desemnate, pentru a ține seama de schimbările și de factorii imprevizibili din momentul desemnării precedente. Statele membre notifică Comisiei, în termen de șase luni, orice revizuire sau adaos adus listei cu desemnările.

(5) Statele membre sunt scutite de obligația de a desemna zonele vulnerabile specifice dacă acestea stabilesc și aplică pe întreg teritoriul lor național programele de acțiune prevăzute la articolul 5, în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 4

(1) În scopul asigurării, pentru toate apele, a unui nivel general de protecție împotriva poluării, statele membre, în termen de doi ani de la notificarea prezentei directive:

(a) stabilesc un sau niște coduri de bună practică agricolă, care vor fi puse în aplicare în mod voluntar de către agricultori și care trebuie să cuprindă cel puțin elementele enumerate la punctul A din anexa II;

(b) elaborează, dacă este necesar, un program care prevede formarea și informarea agricultorilor în vederea promovării punerii în aplicare a codului sau a codurilor de bună practică agricolă.

(2) Statele membre prezintă Comisiei modalitățile codurilor lor de bună practică agricolă și aceasta include informații asupra acestor coduri în raportul prevăzut la articolul 11. În temeiul informațiilor primite, dacă este necesar, Comisia poate prezenta propuneri corespunzătoare Consiliului.

Articolul 5

(1) Statele membre stabilesc programe de acțiune având drept obiect zonele vulnerabile desemnate, în vederea îndeplinirii obiectivelor prevăzute la articolul 1 și în termen de doi ani de la desemnarea inițială prevăzută la articolul 3 alineatul (2) sau de un an după fiecare nouă desemnare prevăzută la articolul 3 alineatul (4).

(2) Un program de acțiune poate avea drept obiect toate zonele vulnerabile situate pe teritoriul unui stat membru sau, dacă acest stat consideră potrivit, se pot întocmi programe diferite pentru diverse zone sau părți de zone vulnerabile.

(3) Programele de acțiune țin seama de:

(a) datele științifice și tehnice disponibile privind în principal cantitățile respective de azot de origine agricolă sau provenind din alte surse;

(b) condițiile de mediu din regiunile în cauză ale statului membru respectiv.

(4) Programele de acțiune se pun în practică într-un termen de patru ani de la elaborarea lor și conțin următoarele măsuri obligatorii:

(a) măsurile prevăzute la anexa III;

(b) măsurile pe care statele membre le-au adoptat în codul sau codurile de bună practică agricolă elaborat(e) în conformitate cu articolul 4, cu excepția acelor care au fost înlocuite cu măsurile enunțate la anexa III.

(5) În afară de aceasta, statele membre iau, în cadrul programelor de acțiune, toate măsurile suplimentare sau acțiunile consolidate pe care le consideră necesare, dacă se dovedește, de la început sau în baza experienței dobândite la punerea în aplicare a programelor de acțiune, că măsurile prevăzute la alineatul (4) nu vor fi suficiente pentru a atinge obiectivele definite la articolul 1. La alegerea acestor măsuri sau acțiuni, statele membre țin seama de eficacitatea și de costul lor în raport cu alte măsuri preventive care ar putea fi adoptate.

(6) Statele membre elaborează și pun în aplicare programe de supraveghere adecvate pentru a evalua eficacitatea programelor de acțiune întocmite în temeiul prezentului articol.

Statele membre care pun în aplicare dispozițiile articolului 5 pe ansamblul teritoriului lor național supraveghează conținutul în nitrați al apelor (ape de suprafață și ape subterane) în puncte de măsurare selecționate, care permit determinarea întinderii poluării apelor cu nitrați proveniți din surse agricole.

(7) Statele membre reexaminează și, după caz, revizuiesc programele lor de acțiune, inclusiv orice măsură suplimentară adoptată în temeiul alineatului (5), la cel puțin fiecare patru ani. Statele membre informează Comisia asupra oricărei modificări aduse programelor de acțiune.

Articolul 6

(1) În scopul desemnării zonelor vulnerabile și al revizuirii listei stabilite, statele membre:

- (a) supraveghează timp de un an concentrația de nitrați din apele dulci, pe o perioadă de doi ani de la notificarea prezentei directive:
 - (i) la nivelul stațiilor de prelevare din apele de suprafață prevăzute la articolul 5 alineatul (4) din Directiva 75/440/CEE și/sau al altor stații reprezentative de prelevare din apele de suprafață ale statelor membre, cel puțin o dată pe lună și în mod mai frecvent în timpul perioadelor de creștere a apelor;
 - (ii) la nivelul stațiilor reprezentative de prelevare din pânza freatică în statele membre, la intervale regulate, ținându-se seama de dispozițiile Directivei 80/778/CEE;
- (b) reiau programul de supraveghere descris la litera (a) cel puțin o dată la patru ani, exceptând cazul stațiilor de prelevare unde concentrația de nitrați a tuturor probelor precedente se dovedește a fi sub 25 miligrame pe litru și unde nu se constată nici un factor nou care ar putea mări conținutul în nitrați; în acest caz, programul de supraveghere nu trebuie pus în aplicare decât la fiecare opt ani;
- (c) reexaminează la fiecare patru ani starea de eutrofizare a apelor dulci de suprafață, a apelor litorale și a estuarelor.

(2) Sunt utilizate metodele de măsurare de referință definite la anexa IV.

Articolul 7

Recomandările pentru supravegherea prevăzută la articolele 5 și 6 se pot stabili în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 9.

Articolul 8

Anexele la prezenta directivă se pot adapta la progresul științific și tehnic, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 9.

Articolul 9

(1) Comisia este sprijinită de un comitet format din reprezentanții statelor membre și prezidat de un reprezentant al Comisiei.

(2) Reprezentantul Comisiei prezintă comitetului un proiect cu măsurile ce urmează să fie adoptate. Comitetul își dă avizul cu privire la acest proiect în termenul pe care președintele îl poate stabili în funcție de urgența subiectului în cauză. Avizul este emis cu majoritatea prevăzută la articolul 148 alineatul (2) din tratat pentru deciziile pe care Consiliul trebuie să le adopte la propunerea Comisiei. În cadrul comitetului, voturile reprezentanților statelor membre sunt ponderate în conformitate cu articolului menționat anterior. Președintele nu participă la vot.

- (3) (a) Comisia adoptă măsurile preconizate, dacă acestea sunt conforme cu avizul comitetului.
- (b) Dacă măsurile preconizate nu sunt conforme cu avizul comitetului sau în absența avizului, Comisia prezintă Consiliului, fără întârziere, o propunere cu privire la măsurile ce trebuie adoptate. Consiliul hotărăște cu majoritate calificată.
- (c) Dacă, la expirarea unui termen de trei luni de la data prezentării la Consiliu, acesta nu hotărăște, măsurile propuse sunt adoptate de Comisie, cu excepția cazului în care Consiliul s-a pronunțat împotriva acestor măsuri cu majoritate simplă.

Articolul 10

(1) Statele membre înaintează Comisiei, pentru o perioadă de patru ani de la data notificării prezentei directive și, ulterior, din patru în patru ani, un raport conținând informațiile prevăzute la anexa V.

(2) Statele membre prezintă Comisiei un raport, în conformitate cu prezentul articol, într-un termen de șase luni de la expirarea perioadei la care se referă acesta.

Articolul 11

Pe baza informațiilor primite în conformitate cu articolul 10, Comisia publică rapoarte de sinteză în termen de șase luni de la primirea rapoartelor statelor membre și le comunică Parlamentului European și Consiliului. În conformitate cu punerea în aplicare a prezentei directive, în special cu dispozițiile din anexa III, Comisia înaintează Consiliului, până la 1 ianuarie 1998, un raport adaptat, după caz, propunerilor de revizuire din prezenta directivă.

Articolul 12

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive în termen de doi ani de la notificarea acesteia ⁽¹⁾. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

(2) Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(3) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 13

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 12 decembrie 1991.

Pentru Consiliu

Președintele

J.G.M. ALDERS

⁽¹⁾ Prezenta directivă a fost notificată statelor membre la 19 decembrie 1991.

ANEXA I

CRITERIILE DE DEFINIRE A APELOR PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 3 ALINEATUL (1)

- A. Apele prevăzute la articolul 3 alineatul (1) se definesc în funcție, *inter alia*, de următoarele criterii:
1. dacă apele de suprafață dulci, în special cele care servesc sau care sunt destinate captării apei potabile, conțin sau riscă să conțină, din cauza neaplicării măsurilor prevăzute la articolul 5, o concentrație de nitrați peste cea prevăzută de Directiva 75/440/CEE;
 2. dacă apele subterane au sau riscă să aibă un conținut de nitrați de peste 50 miligrame pe litru, din cauza neaplicării măsurilor prevăzute la articolul 5;
 3. dacă lacurile naturale cu apă dulce, celelalte mase de apă dulce, estuarele, apele litorale și apa mării sunt supuse sau riscă într-un viitor apropiat să fie supuse unei eutrofizări din cauza neaplicării măsurilor prevăzute la articolul 5.
- B. Statele membre țin, de asemenea, seama la punerea în aplicare a acestor criterii:
1. de caracteristicile fizice și de mediu ale apelor și ale terenurilor;
 2. de cunoștințele actuale privind comportamentul compușilor de azot din mediu (ape și soluri);
 3. de cunoștințele actuale privind indicii măsurărilor efectuate în conformitate cu articolul 5.
-

ANEXA II

CODUL/CODURILE DE BUNĂ PRACTICĂ AGRICOLĂ

- A. În măsura în care sunt pertinente, codul sau codurile de bună practică agricolă care vizează reducerea poluării cu nitrați și care țin seama de condițiile dominante în diferite regiuni ale Comunității trebuie să cuprindă reguli conținând elementele de mai jos:
1. perioadele în timpul cărora împrăștierea fertilizanților este necorespunzătoare;
 2. condițiile de împrăștiere a fertilizanților pe soluri foarte abrupte;
 3. condițiile de împrăștiere a fertilizanților pe solurile moi, inundate, înghețate sau acoperite cu zăpadă;
 4. condițiile de împrăștiere a fertilizanților în apropierea cursurilor de apă;
 5. capacitatea și construirea bazinelor destinate stocării efluenților de la complexe zootehnice, în special măsurile privind împiedicarea poluării apelor prin scurgerea și infiltrarea în sol sau scurgerea în apele de suprafață a lichidelor care conțin efluenți de la complexe zootehnice și efluenți de materii vegetale precum furajele însilozate;
 6. modurile de împrăștiere a îngrășămintelor chimice și a efluenților de la complexe zootehnice, în special nivelul și uniformitatea acestora, pentru a putea menține la un nivel acceptabil scurgerea în ape a elementelor nutritive.
- B. Statele membre pot include, de asemenea, elementele de mai jos în codul sau codurile lor de bună practică agricolă:
7. gestionarea terenurilor, în special utilizarea unui sistem de rotație a culturilor și proporționarea terenurilor consacrate culturilor permanente în raport cu culturile anuale;
 8. menținerea unei cantități minime de strat vegetal în cursul perioadelor (ploioase) destinate absorbției azotului din sol care, în lipsa unui astfel de strat vegetal, ar provoca o poluare a apelor cu nitrați;
 9. elaborarea planurilor de fertilizare în funcție de fiecare exploatare și ținerea registrelor de utilizare a fertilizanților;
 10. prevenirea poluării apelor prin scurgerea și percolarea apei departe de sistemul radicular al plantelor în cazul culturilor irigate.
-

ANEXA III

**MĂSURILE CARE TREBUIE INCLUSE ÎN PROGRAMELE DE ACȚIUNE ÎN CONFORMITATE CU
ARTICOLUL 5 ALINEATUL (4) LITERA (a)**

1. Măsurile cuprind reguli privind:
 1. perioadele în timpul cărora se interzice împrăștierea anumitor tipuri de fertilizanți;
 2. capacitatea bazinelor destinate stocării efluenților de la complexe zootehnice; aceasta trebuie să fie mai mare decât capacitatea necesară stocării în timpul celei mai lungi din perioadele de interzicere de împrăștiere în zona vulnerabilă, exceptând cazul în care se poate demonstra autorității competente că volumul efluenților de la complexe zootehnice care depășește capacitatea de stocare reală se va evacua într-un mod inofensiv pentru mediu;
 3. limitarea împrăștierei fertilizanților, conform bunelor practici agricole și ținându-se seama de caracteristicile zonei vulnerabile respective, în special:
 - (a) de starea solurilor, a compoziției și a pantei lor;
 - (b) de condițiile climatice, precipitații și irigații;
 - (c) de utilizarea solurilor și a practicilor agricole, în special de sistemele de rotație a culturilor, și bazată pe un echilibru între:
 - (i) necesarul previzibil de azot al culturilor și
 - (ii) azotul adus culturilor de sol și de fertilizanți și reprezentând:
 - cantitatea de azot prezentă în sol în momentul în care culturile încep să îl utilizeze în proporții importante (cantități rămase la sfârșitul iernii);
 - aportul de azot prin mineralizarea netă a rezervelor de azot organic din sol;
 - aporturile de compuși azotați proveniți din dejecțiile animale;
 - aporturile de compuși azotați proveniți din îngrășămintele chimice și alți compuși.
2. Aceste măsuri garantează că, pentru fiecare exploatare sau complex animalier, cantitatea efluenților împrăștiată anual, inclusiv de către animalele însele, nu depășește o cantitate dată pe hectar.

Această cantitate dată pe hectar corespunde cantității de efluenți conținând 170 kg de azot. Cu toate acestea:

 - (a) pentru primul program de acțiune pe patru ani, statele membre pot autoriza o cantitate de efluenți conținând până la 210 kg de azot;
 - (b) în timpul primului program de acțiune pe patru ani și la sfârșitul acestui program, statele membre pot fixa cantități diferite de cele indicate anterior. Aceste cantități trebuie determinate astfel încât să nu compromită realizarea obiectivelor prevăzute la articolul 1 și trebuie să se justifice prin criterii obiective precum:
 - perioadele lungi de vegetație;
 - culturi cu o puternică absorbție de azot;
 - precipitații nete ridicate în zona vulnerabilă;
 - soluri cu capacitate de denitrificare foarte ridicată.

Dacă un stat membru autorizează o cantitate diferită în conformitate cu litera (b), acesta informează Comisia, care examinează justificarea sa conform procedurii prevăzute la articolul 9.
3. Statele membre pot calcula cantitățile prevăzute la punctul 2 în funcție de numărul de animale.
4. Statele membre informează Comisia despre modalitatea de punere în aplicare a punctului 2. În conformitate cu informațiile primite, Comisia poate, dacă consideră necesar, să prezinte Consiliului propunerile corespunzătoare, în conformitate cu articolul 11.

ANEXA IV

METODELE DE MĂSURARE DE REFERINȚĂ**Îngrășămintele chimice**

Compușii azotați se măsoară după metoda prezentată de Directiva 77/535/CEE a Comisiei din 22 iunie 1977 privind armonizarea legislației statelor membre în domeniul metodelor de prelevare a probelor și de analiză a îngrășămintelor ⁽¹⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva 89/519/CEE ⁽²⁾.

Apele dulci, apele litorale și apa mării

Concentrația de nitrați se măsoară în conformitate cu articolul 4a alineatul (3) din Decizia 77/795/CEE a Consiliului din 12 decembrie 1977 de stabilire a unei proceduri comune pentru schimbul de informații privind calitatea apei dulci de suprafață de pe teritoriul Comunității ⁽³⁾, astfel cum a fost modificată prin Decizia 86/574/CEE ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ JO L 213, 22.8.1977, p. 1.

⁽²⁾ JO L 265, 12.9.1989, p. 30.

⁽³⁾ JO L 334, 24.12.1977, p. 29.

⁽⁴⁾ JO L 335, 28.11.1986, p. 44.

ANEXA V

INFORMAȚIILE CARE TREBUIE SĂ FIGUREZE ÎN RAPOARTELE PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 10

1. O dare de seamă asupra acțiunilor de prevenire întreprinse în conformitate cu articolul 4.
 2. O hartă:
 - (a) a apelor identificate în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) și anexa I indicând, în fiecare caz, care dintre criteriile menționate la anexa I este utilizat în vederea acestei identificări;
 - (b) a zonelor identificate desemnate, separând în mod clar zonele vechi și zonele desemnate de la ultimul raport.
 3. Un rezumat al rezultatelor supravegherii efectuate în conformitate cu articolul 6, cuprinzând un referat al observațiilor care au dus la desemnarea fiecărei zone vulnerabile și la orice reexaminare sau îmbunătățire adusă desemnării.
 4. Un rezumat al programelor de acțiune elaborate în conformitate cu articolul 5 și în special:
 - (a) măsurile necesare în temeiul articolului 5 alineatul (4) literele (a) și (b);
 - (b) informațiile necesare în temeiul punctului 4 din anexa III;
 - (c) orice măsură suplimentară sau acțiune consolidată aplicată în conformitate cu articolul 5 alineatul (5);
 - (d) un rezumat al rezultatelor programelor de supraveghere puse în aplicare în conformitate cu articolul 5 alineatul (6);
 - (e) estimările statelor membre privind termenele aproximative în care se poate aștepta ca apele definite în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) să reacționeze la măsurile preconizate în programul de acțiune, precum și un indiciu al gradului de incertitudine pe care îl prezintă aceste estimări.
-